

Help me

Van Ilse Ruijters verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos uitgevers

Meisje van me
Minnaar

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Ilse Ruijters

Help me

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 6642 0

© 2024 Ilse Ruijters

Omslagontwerp Margo Togni

Omslagillustratie © plainpicture/Spitta + Hellwig

Foto auteur © Dirk-Jan van Dijk

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Andries Greiner
mijn mentor

1

Overal bladeren, hier in de bosrand. Dikke struiken, bomen, distels; zoveel groen dat ik er nauwelijks doorheen kan kijken.

In haar voortuin staat een plastic klimtoestel naast een trampoline. Alles voor de o zo geliefde, o zo gewenste dochter. Het Grote Geluk. De schutting is er om de dochter te beschermen. De auto is er om de zoon van de dochter in te vervoeren.

Ze moet naar haar werk, maar het kind schiet niet op. 'Schatje, toe nou,' zegt ze gefrustreerd maar zonder boos te worden. 'Alsjeblieft, we komen te laat zo.'

Ik slik.

Eerst gooit ze haar sporttas in de achterbak, dan tilt ze de dochter in de auto. Gordels controleren. Kusje. Aai over de bol.

Kort blijft ze staan, een elleboog op het dak, haar gebalde vuist tegen haar voorhoofd.

Ik streek de boom; de harde, ruwe bast. Mijn hand op haar huid, haar lichaam dat door mij aangeraakt wil worden, wij samen die –

Eensklaps kijkt ze op en ze speurt argwanend om zich heen.

Mijn hele lichaam reageert; de haartjes op mijn armen, mijn adem, mijn hart.

Haar blik zoekt de bosrand af. Ze voelt me. Dat is een teken, toch? Ze vóélt me! Maar dan stapt ze in en rijdt het pad af. Achter de ruit zie ik haar iets tegen de dochter zeggen. Ze kijkt naar haar eigen ogen in het achteruit-

*kijkspiegeltje, trekt haar onderste oogleden wat naar beneden, lacht wat
somber en scheurt van me weg.*

2

‘Goed, we zien elkaar over een week.’ Roosmarijn deed de voordeur al bijna dicht. ‘Hou je rustig, hè.’

‘Ja. Ja, tuurlijk.’ Joachim stapte van het portiektrapje af de straat op, keek van links naar rechts, snoof, trommelde met zijn vingers op zijn lippen en draaide zich weer naar haar om. ‘Rustig. Ja, ik hou me rustig. Beloofd. Ik moet eh, alleen nog even...’ Hij gebaarde naar binnen.

‘Dat hebben we toch net gecontroleerd, of je al je spullen bij je hebt?’

‘Dat is het niet, het is... De wc. Ik moet nog plassen.’

‘Je bent al twee keer geweest, toch?’

‘Maar ik moet nog... toch nog...’

‘Joachim.’ Ze lachte bemoedigend, hield haar hand waar die was, op de knop van de deur – nu hij eindelijk buiten stond, moest ze hem niet weer naar binnen laten. ‘We zien elkaar volgende week, ik kan op dit moment echt niets voor je doen. Ik moet het eerst uitzoeken.’

‘Nee. Nee, tuurlijk. Snap ik.’

‘Sorry, ik moet echt weer verder, me voorbereiden op mijn volgende cliënt.’

‘Ja. Ja, allicht. Je hebt het druk. Snap ik. Je hebt natuurlijk veel mensen zoals ik, die... die...’ Hij keek achterom, sloeg een vlieg weg

die er niet was. ‘Doe de deur dicht van de doos.’

Typisch Joachim.

‘Heb je je sleutels?’

‘Ja. Ja, hier.’ Hij haalde zijn sleutelbos uit zijn zak en hield die omhoog. Er hing een hanger met de tekst **THE TIME IS NOW** aan.

‘Kijk, mooi zo. Goed.’

‘Ja. Ja, goed. Tuurlijk. Dan eh, dan ga ik maar.’

Ze knikte, glimlachte opnieuw, deed de deur nog wat verder dicht.

Nogmaals speurde hij de straat af. Wat zag hij? Wat dácht hij te zien? Het was een doodnormale straat in Amsterdam-Zuid. Bakstenen gevels, natuurstenen portieken. Sommige burens een bankje, alle parkeerplaatsen waren door luxe auto’s bezet. Naast hun deur hing een gouden plaatje: **DE BACK & WEIJMER ADVOCATEN**. Bart-Jan en zij.

Een vliegtuig vloog over, Joachim keek er lang naar, alsof de witte waterdampstreep een pijl was die hem kon vertellen welke kant hij straks op moest rijden.

‘Volgende week,’ zei ze met een lichte dwang in haar stem.

‘Ja. Eh, ja, volgende week, ja.’ Hij zette de eerste stap naar beneden, wat voor haar het teken was de deur nu echt dicht te doen. Ze snapte hem: in zijn beleving was dit niet een gewoon trappetje, maar de afdaling naar de o zo onveilige onderwereld: voetgangers, brommers, fietsen, automobilisten, duiven, alles bewoog, alles had het op hem voorzien – werkelijk, ze snapte hem, dit kantoor was een rustpunt in de chaos van zijn hoofd geweest, maar meer dan dit kon ze niet voor hem doen.

Nerveus keek hij opnieuw van links naar rechts, terug naar links, terug naar haar.

‘Fijne dag.’

Hij knikte, stak zijn hand op. ‘Ik...’

‘Joachim, echt. Ik beloof je dat ik mijn best voor je ga doen, maar nu moeten we afscheid nemen.’

Hij knikte nogmaals, vurig opeens, alsof het nu pas tot hem doordrong dat hun gesprek echt was afgelopen. ‘Dus ehm, nou ga ik... dan ga ik maar.’ Van het ene op het andere moment draaide hij zich om en begon hij snel richting zijn auto te lopen, licht voorovergebogen, de billen samengeknepen, de blik naar beneden.

Ze keek hem na, voelde zijn angst nagalmen in haar eigen onderbuik. Ze liet haar blik over de geparkeerde auto’s dwalen, de portieken, de bomen. Leeg, de straat was leeg. Zowel de kant die hij opliep als de andere kant. Goddank.

Goed, zei ze tegen zichzelf, zodra de deur dicht was. Verder. De angst niet laten winnen. Ze drukte haar wijsvingers tegen de bovenkant van haar neus en zoog een grote teug lucht naar binnen. Belachelijk. Het was ronduit belachelijk dat ze hier zo stond, dat ze dit deed. Kom op, *let’s go*. Door met de dag. Sporten, Aletta ophalen, vanavond de zaak van morgen nog goed doornemen. Geen tijd voor *mental breakdown*-achtige toestanden.

Ze pakte de vieze koffiekopjes van haar bureau en bracht ze naar de keuken. Ze vulde haar fles water, nam een appel en liep daarna Bart-Jans kantoor in. Hij belde, achterovergeleund op zijn leren stoel, met zijn benen op het bureau en zijn vingertoppen tegen elkaar. Ze stak haar hand op, ten teken dat ze wegging. ‘CrossFit,’ mimeerde ze.

‘Dat snap ik, Claire, maar je moet begrijpen dat het niet...’ Hij stak zijn duim op. Hij had een van de velours gordijnen iets dichtgetrokken tegen de zon.

‘Eten we samen?’ Ze maakte ondersteunende gebaren om zichzelf duidelijk te maken.

‘... een kwestie is van feiten. Het is een kwestie van...’ Hij maakte een vragend gebaar terug, wees op zijn airpods en zette grote ogen op. Claire Vink. Vastgoedmagnaat. Goed voor een ton per jaar en de garantie van meer avonden overwerken dan voor welk huwelijk dan ook goed is.

‘...interpretatie. De rechter kijkt niet alleen naar...’

Zachtjes trok ze de deur achter zich dicht.

In de grote spiegel in de entree werkte ze haar lippenstift bij. Zoals altijd zag ze er zakelijk-chic uit: een satijnen blouse, high waist pantalon en suède pumps. Haar bruine krullen had ze opgestoken, haar gezicht was op een beschaafde manier opgemaakt.

Ze trok een van haar onderste oogleden iets naar beneden. De kleur was nog altijd melkachtig-rose. De ijzerpillen die de huisarts had voorgeschreven hadden hun werk dus nog niet gedaan. Gek was dat niet. Ze had geen extra ijzer, maar slaap nodig. Eén hele nacht ononderbroken slapen.

Uit het verborgen vak van de garderobekast pakte ze haar sporttas en vervolgens opende ze de voordeur. Op de drempel, precies waar Joachim net had gestaan, keek ze naar rechts, naar links, en voelde haar hartslag versnellen. Een man liet zijn hond uit, een moeder hielp haar zoon in de bakfiets. Geen rare dingen. Geen onregelmatigheden.

Zij was nergens.

Zij was goddank nergens te bekennen.

De bakfietsmoeder keek op.

‘Hoi,’ groette ze met een glimlach. En alsof er niets aan de hand was, trok ze de voordeur achter zich dicht en stapte ze in de auto.

Zoals elke vrijdagmiddag was het druk op het benzinstation. Een grijze Toyota en een bruine Kia waren haar voor. Ze tankte op de automatische piloot, liep de shop in en sloot aan bij de rij voor de kassa. De caissière, een dame die de vijftig ruim gepasseerd was maar desondanks haar haren roze geverfd had, praatte uitgebreid met de man die aan haar counter stond.

Gekmakend lang stond Roosmarijn daarom naast de bak met kassakoopjes. Wel of niet doen, vroeg ze zich af. Alle repen hadden een fluorescerend gele afgeprijsd-sticker. Lekker, lekker, schreeuwden ze. Goedkoop, goedkoop!

Ze pakte er één, maar legde hem toch maar weer terug. Ze wilde

toch een bikinifiguur? Nou dan, dan moest ze het niet doen. Bovendien: als ze nu voor snelle calorieën ging, had die work-out van straks totaal geen nut.

Ze haalde haar telefoon alvast uit haar tas om straks te betalen, stapte wat achteruit om de kerel die uit haar ooghoek aan kwam lopen te laten passeren en –

‘Shit!’

Gloeiend hete koffie gutste over haar heen. Ze deinsde achteruit, haar tas viel op de vloer. ‘Au!’ Ze greep naar haar bovenbeen, trok de natte stof los.

‘O, tjezus. Gaat het?’ De man die met een halfleeg bekertje in zijn hand voor haar stond, keek haar vol schrik aan. ‘Sorry, sorry, sorry, het ging niet expres, het...’

Ze pufte, het was alsof haar huid in de fik stond.

‘Water. Je moet koelen.’ Hij bukte; er was van alles uit haar tas gevallen: pennen, zakdoekjes, kauwgom. ‘Water, kan iemand water komen brengen alsjeblieft?’

Iedereen keek, maar niemand ondernam actie.

‘Shit,’ riep ze nog een keer, puffend om niet in huilen uit te barsten. Haar mooie, satijnen blouse was naar de filistijnen, haar suède hakken zaten onder de zwarte koffie.

‘Sorry. Echt sorry.’ De man grabbelde een van haar tampons onder een stelling sandwiches vandaan. ‘Ik lette niet op en –’

‘Geeft niet.’ De wc, waar was de wc? Ze moest hier weg, weg van al die ogen. Blussen.

‘Kan ik...’ Hij kwam zuchtend en steunend overeind. ‘Kan ik iets doen?’

Ze schudde haar hoofd, zag dat het toilet achter in de zaak was. Er stond een poortje voor waar je vijftig cent in moest gooien.

‘Hier.’ Hij was haar voor en haalde een muntje uit zijn broekzak. ‘En de stomerijkosten... Ik kan wel... natuurlijk kan ik...’ Hij trok een moeilijk gezicht, zag er zo geschrokken uit dat het haast leek alsof hij getroost moest worden in plaats van zij. ‘Hoe duur is zo-

iets?’ Hij pakte zijn portemonnee, haalde er een tientje uit.

Een tientje. Voor een blouse van Winonah de Jong, een pantalon van Dries Van Noten en pumps die tweehonderd euro in de uitverkoop waren.

Ze schudde haar hoofd. Zijn vrijetijdskleding was van een goedkope keten, zijn sportschoenen waren afgedragen en de hoog opgetrokken sokken verraadden een gebrek aan inzicht in kledingprijzen. Het was niet waar wat mensen over advocaten zeiden; dat die altijd iedereen maar voor de rechter daagden en het onderste uit de kan wilden hebben. Deze man bedoelde het goed, maar zijn aanbod sloeg nergens op. Hij zou krom moeten liggen voor een nieuwe outfit.

‘Het komt goed,’ zei ze, terwijl ze de vijftig cent aannam. ‘Het is oké.’

‘Maar het, het spijt me echt.’

‘Geef niet. Ik ga het proberen uit te spoelen.’ Ze nam haar tas aan, gooide het muntje in de toiletautomaat en stapte de wc binnen. In de spiegel zag ze de schade pas echt en sprongen de tranen die ze zojuist binnen had kunnen houden in haar ogen. Verdomme, ze was door dat slaapgebrek ook zo labiel! Al deze kleren kon ze weggooien. Geen tien stomerijen konden hiertegenop.

Snel draaide ze de kraan open en trok ze een lange strook papier uit de dispenser. Tegen beter weten in begon ze haar blouse en broek te deppen. Onbegonnen werk, de vlekken werden alleen maar groter, witte schilfers papier kleefden aan de stof.

Achter haar stapte een meisje met een smal gezicht en gitzwarte haren uit een van de hokjes. Ze was een jaar of twintig en droeg een T-shirt met een plaatje van Mickey Mouse erop, een korte spijkerbroek en cowboylaarzen.

Ze deed een stap opzij, zodat het meisje bij de wasbak kon. Via de spiegel gaf het meisje haar een haast onzichtbaar hoofdknikje. In plaats van haar blik vervolgens op de kraan te richten, bleef het meisje daarna echter op een dwingende manier oogcontact maken.

Instinctief keek Roosmarijn op. Wat wilde dat kind? Ze kon er toch bij? Waarom stond ze zo dicht naast haar? Waarom zei ze zo nadrukkelijk niets? Waarom –

De ogen van het meisje bewogen zich snel naar beneden, om daarna meteen weer op te kijken. Haar ogen boorden zich via de spiegel recht in de hare. Bang, zag ze nu. Doodsbang.

‘Kan ik je helpen?’ vroeg ze zacht.

Bij wijze van antwoord schoten de ogen van het meisje naar rechts, waar de uitgang van het toilet was. Automatisch volgde ze haar blik, maar het meisje hield haar tegen met een korte, schorre zucht. Het meisje boog zich naar de spiegel, stiftte haar lippen en raakte kort haar hand aan. Wat? Waarom –

Iets zachts streek langs haar duim. Toen ze naar beneden keek, fluisterde het meisje ‘*please*’. Ze pakte Roosmarijns hand vast en frommelde er een papiertje in, stiekem, alsof niemand het mocht zien, terwijl de toiletruimte op hen na verlaten was. Nog één keer maakte ze met haar zwart omrande ogen dringend oogcontact, daarna liep ze weg, met de haast van Joachim, maar dan zonder zijn gekte.

Achter het poortje stond een kale, gespierde kerel op het meisje te wachten; van zijn over elkaar geslagen armen was elke centimeter getatoeëerd, zijn mond was een dunne streep, om zijn hals hing een zware schakelketting.

Oostblok? Pooier?

Hij legde zijn grote hand dominant op de schouder van het meisje en liep samen met haar de shop uit. Alhoewel er geen duidelijke dwang te zien was, verried de spierspanning van het meisje dat ze niet met de kerel mee wilde. Wat was dit? Wat gebeurde hier?

Onthutst bleef Roosmarijn in de toiletruimte staan. Een voluptueuze, wat oudere dame hielp zichzelf door het poortje.

Roosmarijn bekeek het papiertje in haar hand. Met lippenstift stond er *Help me* op geschreven. Haar hartslag versnelde, ze voelde het gevaar van alle kanten komen.

‘Bent u al geweest?’ vroeg de oudere dame. Ze wees op de hokjes en keek haar vragend aan.

‘Eh, ja. Ja, u kunt gaan hoor.’

En nu?

Het meisje en de gespierde gast liepen door de glazen schuifdeuren naar buiten.

Help me.

Ze haastte zich de ruimte uit, drukte zich het poortje door, zag hoe de kerel zijn prooi in zijn witte busje hielp en het portier achter haar dichtsmeet.

Vergiste ze zich, of kon ze het meisje zien beven?

Alsof het meisje voelde dat ze keek, draaide die haar gezicht naar haar toe. Tussen de auto’s, bloemen, aanbiedingen en bestuurders door vonden hun ogen elkaar. De angst van het meisje was haast tastbaar, haar boodschap overduidelijk: laat me niet alleen.

Eén tel dacht ze nog: ik moet eerst betalen, maar ze pakte haar sleutels al en haastte zich de shop uit naar haar auto.

3

ZX-444-P.

Onthouden. Niet vergeten.

ZX-444-P.

Met haar ogen op het busje voor haar gericht, probeerde ze haar telefoon in haar handtas te vinden. Verdorie, waar was dat ding? Geïrriteerd draaide ze haar tas op zijn kop en schudde hem leeg, zo verwoed dat er allerlei dingen op de vloer vielen: tandenstokers, koekkrumels, het portemonneetje waarin al haar pasjes zaten, een halve Liga, penpen. Ze woude haar handen door de spullen op de rijdersstoel. Geen telefoon.

Het busje voor haar verschoof naar de linkerbaan. Ze scheurde erachteraan. Honderdtwintig kilometer per uur; niet absurd hard, maar wel hard genoeg om geflitst te kunnen worden.

Niet aan denken. Dit was belangrijker.

Het wc-papiertje lag verformfaaid in de bekerhouder. Duizenden scenario's schoten door haar hoofd. Mensenhandel, gedwongen prostitutie, ontvoering, losgeld, verkrachting, seriemoord – de ogen van het meisje bleven haar in gedachten strak aankijken, de zucht die ze geslaakt had bleef in haar hoofd weerklinken. De angstige manier waarop ze naar de uitgang had gekeken en de dominante wijze waarop die getatoeëerde gast haar in het busje had geholpen. Wie was dat meisje? Hoelang was ze al onderweg?

Was ze een Poolse, die vanuit haar thuisland was ontvoerd om hier onder dwang allerlei vunzigheden te verrichten? Een Russische, die werd gebruikt als schaakstuk in de oorlog? Een student? Geluuzoeker? Zus? In elk geval was ze iemands kind.

Fuck, waar was haar mobiel nou? Ze graaide tussen de rotzooi en keek naar de mat. Misschien was hij tussen de bijrijdersstoel en het portier gevallen.

Opgefokt sloeg ze op haar stuur en zette de radio uit. Als ze iets op dit moment niet kon gebruiken, dan was het wel reclame.

‘ZX-444-P,’ zei ze hardop tegen zichzelf. Dat was alles wat ze had; het busje had geen stickers of andere opvallende kenmerken. Voor de zekerheid schreef ze het kenteken op de achterkant van een oud bonnetje.

Waarschuwen. Ze moest iemand zien te waarschuwen. Maar hoe? De ene na de andere auto haalde ze in, maar iedereen keek alleen maar naar de weg. Eindelijk keek een vrouw in een blauwe auto naar haar op.

Ze opende haar mond, maar sloot hem weer. Welk woord kon die vrouw liplezen en wat zou impact hebben? *Help? Volg me?* Wat moest ze gebaren? De vrouw was alweer weg.

Ze draaide zich half om. Op de achterbank lagen viltstiften en ergens zwierf vast ook nog wel een tekenblok. Maar waar? Ze zag het nergens. Misschien precies achter haar stoel, zodat ze het niet kon zien? Of misschien op de hoedenplank, op de vloer of onder een van de stoelen?

Panikerig keek ze nog een keer naar de spullen naast zich. Ze viste er een oude, verfomfaaide tissue tussenuit, streek het glad, schreef er met kapitalen *s.o.s.* op. Wie wist waar dat busje naartoe reed? Ze had politie nodig, misschien wel een ambulance. Als de hulpdiensten haar konden volgen, dan kwam het goed, dan had dat meisje een kans.

Ze boog zich over de bijrijdersstoel naar het raam in een poging de tissue daartegenaan te houden, maar haar arm was niet lang

genoeg. Het was onmogelijk om zowel op dit tempo op de linkerbaan door te scheuren als de tissue omhoog te houden. Onmogelijk. Maar het moest toch. Ze schoof het kwetsbare papiertje in de spleet tussen het raam en de auto. Meteen boog het achterover. De letters *s.o.s.* keerden zich op zijn kop naar haar om.

Het busje schoot naar links om een auto in te kunnen halen. Naast haar reed een bejaard stel. ‘Schiet op,’ riep ze tegen hen. ‘Schiet toch op!’ De man achter het stuur en zijn vrouw naast hem bleven stoïcijns vooruitkijken, zich niet bewust van de paniek in de auto naast hen.

Ze zag het dak van het busje boven twee auto’s verderop, greep, zodra het eindelijk kon, haar kans en schoot achter de oude mensen langs, naar de meest rechterbaan, haalde hen in, racete twee banen terug naar de andere kant, gaf een dot gas en zat godzijdank weer achter het busje.

ZX-444-P.

Een Nederlands kenteken. Een Nederlandse bus. Ook als ze hen kwijtraakte, dan kon de politie hier iets mee.

Ze haalde diep adem, realiseerde zich hoe bizar de situatie was waarin ze was terechtgekomen. Ze kon niet stoppen. Stoppen zou betekenen: dat meisje in de steek laten. Ze zou zichzelf nooit meer recht in de spiegel aan kunnen kijken. Stel dat die kerel dat meisje wilde verkrachten, of vermoorden, of misschien wel allebei. Stel dat zij dat kon voorkomen...

Ze bleef doorrijden, zag de tijd op haar dashboardklok verspringen. Waar reden ze naartoe? Ze trommelde op haar stuur, volgde de bus afslag na afslag. Wat nou als die kerel Nederland uitreed?

In gedachten zag ze Linda van het kinderdagverblijf straks al staan, met Aletta spelend om haar heen, eerst kijkend naar de klok, dan naar haar collega: ‘Nou, ik wil nu echt naar huis hoor.’

Bart-Jans chagrijn, omdat hij gestoord werd in zijn bespreking met Claire. Hoe hij zwaar geërgerd Aletta op zou halen, in zijn ene hand haar rugzakje, in zijn andere zijn telefoon. Haar kleine arm-

pjes rond zijn nek, zij samen bij het kant-en-klaarschap van de Albert Heijn. ‘Wat wil je vanavond eten, dwerg? Pompoenrisotto of spaghetti bolognese?’ Misschien zou hij haar wel mee uit eten nemen. Met de producten die bij hen thuis in de koelkast lagen, zou hij zich geen raad weten. ’s Zondags kookte hij weleens voor vrienden, maar dan maakte hij altijd precies hetzelfde, hij hoefde er alleen de stappen op de geplastificeerde receptkaart voor te volgen. Het was altijd lekker, hij gooide er stevast hoge ogen mee. Maar snel iets in elkaar flansen voor Aletta’s avondeten zag ze hem niet doen.

Hij zou zich zorgen om haar maken, zich van alles in zijn hoofd halen – en terecht. Hij zou de politie bellen. Wie weet konden ze dan haar kenteken tracken en haar achterna komen?

Ze schudde haar hoofd. Dat was onzin. De politie ging je heus niet zomaar tracken.

File. File was haar enige mogelijke redding. Blij met de escape die ze gevonden had, zette ze haar autoradio weer aan. Muziek, een praatprogramma, slap geouwehoer. Geen verkeersinformatie. Het busje racete met onverminderde vaart door.

Ze passeerden Amersfoort, Barneveld en Deventer. Er was inmiddels een uur voorbij. De verkeerslezer meldde files in het westen van het land, de plekken waar ze al aan voorbijgereden waren. Langzaam maar zeker begon ze zich af te vragen of ze het wel goed gezien had, daarnet. Ze keek naar het wc-papiertje dat in haar bekerhouder lag. Toch kon ze het niet laten om, toen ze de kans kreeg, naast het busje te gaan rijden in plaats van erachter. De kale gast zat met zijn ogen strak op de weg gericht achter het stuur, het meisje naast hem keek aangedaan naar beneden. Opeens keek ze op, alsof ze Roosmarijns blik voelde. Over het asfalt heen hadden ze oogcontact.

‘Are you okay?’ schreeuwde ze overdreven uitgesproken.

Met doodsbanige ogen keek het meisje haar aan. Haar gezicht was vertrokken van angst. Het was duidelijk dat ze niets terug durf-